

CHƯƠNG 7: NGÀY 28, THÁNG CHẠP

L Lydia Lee bảo Pilar:

- Cháu có thể ở lại đây cho đến khi chúng ta thu xếp mọi việc cho cháu.

Cô gái thân mật trả lời:

- Lydia, bác rất đáng mến. Bác đã nhanh chóng tha thứ cho cháu, không để xảy ra chuyện gì đáng tiếng cả.

Lydia cười:

- Ta vẫn gọi cháu là Pilar tuy đó không phải là tên thật của cháu.

- Thật vậy, cháu là Conchita Lopez.

- Cái tên rất đẹp, Conchita.

- Bác rất tốt, bác Lydia. Nhưng không nên băn khoăn về cháu. Cháu sẽ lấy anh Stephen và chúng cháu sẽ về Nam Phi.

- Ta mừng cho cháu, Conchita. Cháu thu xếp mọi việc rất tốt.

Ngập ngừng, cô nói với Lydia:

- Vì bác có lòng tốt, bác Lydia. Sau này chúng cháu có tới thăm bác, dự lễ Noel với gia đình được không? Lúc ấy chúng ta sẽ đốt pháo, có nến sáng và những chú lùn trên bàn ăn!

- Chắc chắn là như vậy, cháu và chồng cháu sẽ trở về và chúng ta sẽ có một lễ Noel linh đình.

- Thật là tốt, bác Lyida. Lễ Noel năm nay không thành công rồi.

- Đối với chúng ta, đây không phải là lễ Noel thực sự - Lydia thở dài.

oOo

2

- Tạm biệt anh Alfred - Harry nói - Không nên cho rằng em về chuyện này để quấy phá anh. Em sẽ đi Hawaii. Em vẫn tự nhủ là mình sẽ trở về sống ở đất nước tươi đẹp của chúng ta khi em có ít tiền.

- Tạm biệt chú Harry. Anh cầu chúc cho chú sống hạnh phúc ụ

Có vẻ khó chịu, Harry lẩm bẩm:

- Em lấy làm tiếc nhiều khi em đã làm anh tức giận, anh thân mến. Tinh thần em không vững và thường trêu chọc mọi người.

Alfred cố gắng để nói:

- Anh cũng cần làm quen với sự bông đùa.

Yên tâm, Harry ra đi.

- Tạm biệt anh... hẹn gặp lại!

o0o

3

Alfred báo David:

- Chị Lydia và anh đã quyết định bán lâu đài này. Có thể là chú muốn giữ lại một vài đồ gỗ của mẹ... ví dụ chiếc ghế bành và cái bàn nhỏ của bà. Tất cả những gì mà chú muốn.

Ngập ngừng một lát rồi David trả lời:

- Em cảm ơn anh đã nghĩ đến việc đó, Alfred. Nhưng em không muốn mang cái gì ở ngôi nhà này đi cả. Em cho rằng tốt hơn cả là đoạn tuyệt với quá khứ.

- Anh hiểu chú, David. Chú có lý.

o0o

4

- Tạm biệt anh Alfred - George nói - Tạm biệt chị Lydia. Lễ Noel chúng ta vừa trải qua khiến khiếp biết chừng nào! Câu chuyện xấu xa đó sẽ om xòm lên cho mà xem vì Sugden là con trai ông cụ. Liệu chúng ta có thể nói nó thuộc phe cực tả... và cho nó một động cơ của việc này vì ông cụ là một nhà tư bản không?

- Chú George thân mến - Lydia trả lời - Liệu chú có tin một người như Sugden lại đi nói dối để làm vừa lòng chú không?

- Ừ.. chắc chắn là không. Em hiểu. Có họa là nó điên! thôi, tạm biệt!

- Tạm biệt - Magdalene nói - Năm sau chúng em sẽ có một lễ Noel vui vẻ ở Riviera và chúng em sẽ vui chơi thỏa thích.

- Cái đó còn tùy thuộc vào... - George lưu ý vợ.

- nào, anh yêu dấu, hãy thôi tính toán tiền nong đi - Vợ George nói.

o0o

5

Alfred đi dạo trong vườn. Lydia đang lúi húi trên một trong những chiếc bệ cạnh của mình. Chị đứng lên khi chồng tới nơi.

Anh thở dài:

- Thế là mọi người đã đi hết.

- Vâng... thật sung sướng.

- Em có thích rời khỏi lâu đài Gorston này không?

- Anh thì sao?

- Anh rất tán thành. Chúng ta sẽ rất hạnh phúc khi ở nơi khác. Ở đây mọi thứ đều gợi nhớ lại con ác mộng. Cảm ơn Thượng đế, mọi cái đã kết thúc!

- Đó là nhờ ông Hercule Poirot - Lydia nói.

- Đúng thế. Thật lạ lùng khi thấy mọi việc trở nên đơn giản khi ông ấy trình bày mọi chi tiết của vụ án.

- Cái đó làm em nghĩ đến những trò chơi cần có sự nhẫn nại. Khi có lời giải đáp thì mọi chi tiết tưởng chừng có thể vứt bỏ đi đều được sắp xếp đúng vào vị trí của chúng.

- Còn một chi tiết anh chưa rõ - Alfred nói - Chú George đã làm gì sau khi gọi điện thoại xong? Tại sao chú ấy không nói?

- Anh không đoán ra ư? Lúc ấy em hiểu ra ngay. Chú ấy đang lục soát giấy tờ của anh trên bàn giấy.

- Ô! Lydia. Không ai cả gan làm một việc như vậy!

- Xin lỗi. George thì có thể. Chú ấy rất quan tâm đến tiền bạc. Đúng là chú ấy không dám thú nhận. Muốn cho chú ấy nói ra, phải đưa chú ấy ra trước tòa án kia.

Alfred hỏi vợ:

- Em định làm một cái bể cạn nữa ư?

- Vâng.

- Lần này em định thể hiện cái gì?

- Em định xây dựng một Thiên đường trên mặt đất... Ddây là một mẫu chưa từng có... Không có rấn vì ông Adam và bà Eva đã già lắm rồi.

Thương cảm, Alfred bảo vợ:

- Em thân yêu, em đã nhẫn nại trong nhiều năm! Đối với anh, em luôn luôn là một người vợ hoàn hảo.

- Vì em yêu anh, Alfred.

oOo

6

Đại tá Johnson nói:

- Trời! Có thể như vậy được không? Ai mà ngờ được?

Ném người xuống ghế bành, ông nhìn Poirot. Sau đó ông buồn rầu nói:

- Cánh tay phải của tôi! Anh ta thuộc loại cảnh sát nào vậy?

- Cảnh sát cũng có cuộc sống riêng - Poirot lưu ý - Sugden là người rất kiêu ngạo.

Đại tá Johnson ngẩng đầu.

Để nguôi giận, ông lấy chân đá khúc củi vào lò sưởi. Giọng nhát gừng, ông nói:

- Đối với tôi... không gì tốt hơn là... sưởi bằng củi gỗ!

Thấy gió lạnh thổi vào vai, Hercule Poirot tự nhủ:

- Tôi thích sưởi bằng hơi nước từ một lò sưởi trung tâm...

HẾT